

”Täyteen miehuuteen”

(Ef.4:13)

”Täyteen miehuuteen” - on ajatus Raamatussa, jonka hengellistä merkitystä pohdin.

Toisaalla puhutaan lapseuden asemasta ja taas toisaalla täysi-ikäisyydestä. Nämä kielikuvat kertovat mielestäni hyvin uskovaisuuden perusolemuksesta - nöyryydestä mutta samalla suoruudesta ja selkärankaisuudesta - olemisesta yhtä aikaa lujia mutta armahtavia, täynnä totuutta mutta samalla täynnä armoa, voittoa sotilaana mutta samalla heikkoo säälivänä jne.

”Valvokaa, pysykää lujina uskossa, olkaa miehuulliset, olkaa väkevät.” (1.Kor.16:13 KR:33/38)

Lapseuden asemassa käsitämme asioita lapsen tavoin. Olemme ehdottomia käskyissä ja ohjeissa, ikään kuin ne olisivat itseisarvoja tai päämääriä. Täysi-ikäinen taasen pystyy soveltamaan käskyä tai määräystä oikeaan paikkaan ja oikeassa suhteessa. Tästä löydämme oivan esimerkin Jeesuksen elämästä Hän opettaessa sapattisäännön soveltamisesta. Samaten muistamme "mintut ja tillit" tapauksen kymmenysten maksamisessa. Niin vain käy vielä tänäänkin, että "rihuessamme" pienen käskyn tai totuuden kiihottamina, saatamme polkea jalkoihin leikkaamista vailla olevaa kypsää viljaa. Sapatti oli ihmistä varten, eikä ihminen sapattia varten. Voisi sanoa, että "järjen käyttö on sallittua."

Veljet, älkää olko lapsia ymmärrykseltänne, vaan pahuudessa olkaa lapsia; mutta ymmärrykseltä olkaa täysi-ikäisiä. (1.Kor.14:20 KR:33/38)

Aikuinen ihminen voi siis oppia tietämään sääntöjen rajat, milloin niistä voi, tai pitää joustaa. Valitettavasti on vain paljon ihmisiä, jotka ratsastavat vain säännöillä ja lakiteksteillä ymmärtämättä niiden todellista tarkoitusta.

Toisinaan sääntö on paikallaan järjestyksen säilymiseksi. Silloin löytyykin syy tai tarve säännölle, kun taas säännön käyttäminen väärin aiheuttaa vain lisää tuskaa ja hajaannusta.

Milloin sitten voi joustaa tai olla hakkaamatta "totuuden ruoskalla"? On joitain Raamatun esille tuomia asioita, jotka täyttävät lain. Ennen kaikkea Jeesus tuli täyttämään lain sanomallaan rakkaudesta. Lain täyttymyksen tuli siinä, että rakastamme toisiaamme. "Rakkaus peittää paljotkin synnit," ja edelleen: "kaikki se peittää..."

Entäpä, jos viljelin enemmän anteeksiantoa kuin lakitekstiä? Voinko minä päästää toisen syntisen pinteestä ja kahleista? Raamatun perusteella kyllä voin: *"...kaikki, minkä te sidotte maan päällä, on oleva sidottu taivaassa, ja kaikki, minkä te päästätte maan päällä, on oleva päästetty taivaassa."* (Matt.18:18.) Mietin elämäni, olenko taakottaja vai päästäjä? "Sidonko raskaita kuormia toisten kannettaviksi itse tahtomatta itse niitä sormellakaan liikuttaa"? (Matt.23:4) Vai opinko Hänestä, jonka kuorma oli keveä ja helppo kantaa, sanoen; "mene, äläkä tästedes syntiä tee," tai sanomalla; "en minäkään sinua tuomitse"?

Onko miehuuteen kasvaminen osaksi laista irtaantumista? Siirtymistä uskossa seuraavaan vaiheeseen, nimittäin uskon todeksi elämiseen?

Kehotus Kristuksen opin alkeiden hylkäämiseen, antaa luvan edetä täyteen miehuuteen ja ojentautumiseen uskon varaan ja kuuliaisuuteen. Tätä on jokseenkin vaikea ymmärtää, mutta oppiessamme aakkoset ensimmäisellä luokalla, emme enää ylä-asteella harjoittele a-kirjainta.

”On tullut aika oppia hyödyntämään jo opittua uusien asioiden oppimiseen.”

Eli nyt voimme jo lukea, koska ensimmäisellä luokalla opimme aakkoset.

”Sillä te, joiden olisi jo aika olla opettajia, olette taas sen tarpeessa, että teille opetetaan Jumalan sanojen ensimmäisiä alkeita; te olette tulleet maitoa tarvitseviksi, ei vahvaa ruokaa. Sillä jokainen, joka vielä nauttii maitoa, on kokematon vanhurskauden sanassa, sillä hän on lapsi; mutta vahva ruoka on täysi-ikäisiä varten, niitä varten, joiden aistit tottumuksesta ovat harjaantuneet erottamaan hyvän pahasta. Jättäkäämme sen tähden Kristuksen opin alkeet ja pyrkikäämme täydellisyyteen, ryhtymättä taas uudestaan laskemaan perustusta: parannusta kuolleista töistä ja uskoa Jumalaan, oppia kasteista ja kätten päälle panemisesta, kuolleitten ylösnousemisesta ja iankaikkisesta tuomiosta. Ja niin me tahdomme tehdä, jos vain Jumala sallii.” Hepr.5:12-6:3

Inhimillistä miehuutta voisi myös kutsua esikuvaksi. Monesti toteutuu sana; *”mitä isot edellä, sitä pienet perässä.”* Esikuvana oleminen on vastuullinen tehtävä. Tiedän itsekkin isänä sen, että lapsi ihanno vanhempiensa ja pyrkii näin kulkemaan samaa polkua. Raamattu puhuu myös uskovaisten esikuvista. He ovat aikuisia hengellisesti. He elävät evankeliumin arvon mukaisesti ja ovat oppineet elämään Jumalan sanaa todeksi elämässään.

tehdäkseen pyhät täysin valmiiksi palveluksen työhön, Kristuksen ruumiin rakentamiseen, kunnes me kaikki pääsemme yhteyteen uskossa ja Jumalan Pojan tuntemisessa, täyteen miehuuteen, Kristuksen täyteen täyden iän määrään, ettemme enää olisi alaikäisiä, jotka ajelehtivat ja joita viskellään kaikissa opintuulissa ja ihmisten arapelissä ja eksytyksen kavalissa juonissa; vaan että me, totuutta noudattaen rakkaudessa, kaikin tavoin kasvaimme häneen, joka on pää, Kristus, (Ef.4:12-15 KR:33/38)

Aikuisuuteen kuuluu myös osaltaan luja perustus. Enää ei siis olla kaikkien tuulten vietävissä tai harhaan johdettavissa. Aikuinen kantaa vastuuta, huolehtii heikommasta ja hankkii elantoa "tuoden ruokaa pöytään."

...tulitte täyteen Hänen tahtonsa tuntemista kaikessa hengellisessä viisaudessa ja ymmärtämisessä, vaeltaaksenne Herran edessä arvollisesti, Hänelle kaikessa otollisesti, kaikessa hyvässä työssä hedelmää kantaen ja kasvaen Jumalan tuntemisen kautta, ja Hänen kirkkautensa väkevyyden mukaan kaikella voimalla vahvistettuina olemaan kaikessa kestäviä ja pitkämielisiä, ilolla kiittäen Isää, joka on tehnyt teidät soveliaiksi olemaan osalliset siitä perinnöstä, mikä pyhillä on valkeudessa, Häntä, joka on pelastanut meidät pimeyden vallasta ja siirtänyt meidät rakkaan Poikansa valtakuntaan. (Kol.1:9-13 KR:33/38)